

ת"פ 45280/09/14 - מדינת ישראל נגד ח'יר ח'ליל (עציר)

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 45280-09-14 מדינת ישראל נ' ח'ליל(עציר)
תיק חיצוני: 0-1350-20140-3362

בפני	כב' השופט יוסי טורס
המבקשת/מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
המשיב/נאשם	ח'יר ח'ליל (עציר)

החלטה

בפני בקשה לחילוט רכב מסוג סובארו אימפריזה מ.ר. 1254423 השייך למשיב (להלן: "הרכב").

גזר הדין וטיעוני הצדדים.

1. הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירות של גניבת רכב, לפי סעיף 413ב' לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), וזיוף סימני זיהוי של רכב, לפי סעיף 413ט' לחוק העונשין. הסדר הטיעון כלל תיקון כתב האישום ללא הסכמה עונשית.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, החנה הנאשם את רכבו בחניית שוק "פייסל". בהמשך הבחין ברכבה של המתלוננת במקום וגנב אותו בכך שפתח בכוח את דלת הרכב שהייתה נעולה, ניכנס לרכבה ונסע מהמקום. בהמשך נמצא רכבה של המתלוננת בסמוך למקום מגוריו של הנאשם, כשלוחית הזיהוי הוחלפה עם לוחית זיהוי של רכב אחר מאותו הדגם והצבע.

במסגרת גזר הדין שניתן ביום 9.12.14, הוטלו על המשיב העונשים הבאים: 15 חודשי מאסר בפועל, 10 חודשי מאסר על תנאי, 6000 ₪ קנס ו- 1500 ₪ פיצוי למתלוננת.

בשלב הטיעונים לעונש לא התבקש סעד של חילוט, אלא בקשה זו הוגשה לאחר מתן גזר הדין. הנאשם לא טען בעניין עיתוי הגשת הבקשה דבר ואכן אין בהעלאתה בשלב זה משום החמצה של המועד. סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), התשכ"ט - 1969 (להלן- הפקודה) קובע: "צו-חילוט לפי סעיף זה יכול שיינתן בין בגזר-הדין ובין על פי עתירה מטעם תובע". מכאן שניתן לבקש בקשה זו גם לאחר מתן גזר הדין (ראה ע"פ 4148/92 מועד נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 22.9.94)). יחד עם זאת ראיתי להדגיש שככלל ראוי שהמאשימה

עמוד 1

תבקש סעד זה (אם היא סבורה שיש לכך מקום כמובן) בשלב הטיעונים לעונש. הדבר ראוי מבחינת יעילות הדיון והמשאבים המוקצים לכך וכן על מנת לאפשר לבית המשפט לגזור את הדין בשים לב למכלול רכיבי הענישה המוטלים, לרבות חילוט רכוש (ראה גם רע"פ 5776/05 **אודי ראובן נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 31.7.05)).

2. ב"כ המבקשת טענה כי יש לחלט את רכבו של המשיב בשל העובדה שקיימת זיקה ברורה בין רכבו לבין העבירות וחומרתן. לדבריה הרכב שימש לביצוע העבירה ולכן יש מקום לחלטו. לסיום הפנתה המשיבה לעברו הפלילי הכבד של הנאשם וציינה כי שווי הרכב עומד על 9000 ₪.

3. ב"כ המשיב לא התייצב לדיון, אך המשיב ביקש שלא לדחות את הדיון לצורך כך וביקש לטעון לעצמו. אפשרתי זאת והמשיב טען כי אכן הגיע למקום עם רכבו היה זה במטרה לחפש עבודה ולא בכדי לגנוב רכבים. לדבריו לאחר שיצא מהמקום הבחין ברכבה של המתלוננת וביצע את העבירה בה הורשע.

דין והכרעה

4. סעיף 39 (א) לפקודה קובע: "על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32 או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם".

בע"פ 4148/92 **מועד נ' מדינת ישראל** (22.9.1994) נקבע כי אמת המידה למתן צו חילוט "היא במהותה ובעוצמתה של הזיקה בין החפץ לבין העבירה ובחומרתה של העבירה היינו... השאלה באיזה מידה שימש הרכב באופן מהותי לביצוע העבירות שבוצעו". סמכות החילוט היא סמכות שברשות. לצורך הכרעה באם ראוי לחלט את הרכוש, על בית המשפט לתת דעתו לחומרת העבירה, לשאלה באיזו מידה שימש החפץ באופן מהותי לביצוע העבירות ועד כמה השתלב בביצוען. כמו כן, היות ומדובר בצו עונשי, יש לתת את הדעת לעונש הכולל המוטל על הנאשם והשתלבותו של החילוט ביתר רכיבי הענישה.

5. **חומרת העבירה:** בענייננו הנאשם הורשע בעבירות של גניבת רכב וזיוף סימני זיהוי. אין צורך להכביר במילים על חומרתן של עבירות אלו, ועמדתו על כך בגזר הדין. עבירות אלו פוגעות בשלום הציבור ורכושו והן רעה חולה שיש למגר. אולם חומרת העבירה אינה עומדת לבדה בבחינת בקשה זו, וכפי שקבעה הפסיקה יש לתת את הדעת גם לעצמת הזיקה בין השימוש ברכב וביצוע עבירה.

6. **זיקה בין הרכב לעבירה:** בענייננו, המאשימה לא הצביעה על זיקה ממשית בין הרכב לביצוע העבירה. "החילוט אינו חילוט אך של רווח או הטבה אשר התקבלה כתוצאה ממעשה עבירה. לעיתים זו מטרת החילוט, אך לעיתים ההיבט העונשי גרידא בחילוט גובר, והשאלה הינה כאמור הזיקה של החפץ לעבירה ועוצמתה של זיקה זו." (עח (ב"ש) 13434-11-14 **מדינת ישראל נ' אלרייט** (16.2.15)). המשיב הגיע בשעות הבוקר לחניון "פייסל" ברכבו, כשמעובדות כתב האישום בהן הורשע לא ברורה סיבת הגעתו למקום

- האם במטרה לגנוב רכבים או שמא במטרה לחפש עבודה, כדבריו. המשיב גנב את רכבה של המתלוננת ובהמשך אף החליף את לוחית הרישוי ברכבה. כל זאת עשה המשיב ללא כל מעורבות של רכבו, זולת הגעה למקום קודם לכן ברכב זה. מכאן שמדובר בזיקה חלשה יחסית בין הרכב לביצוע העבירה. זיקה חלשה זו תומכת בהימנעות מחילוט.

7. נתתי גם דעתי לעונשים שהוטלו על הנאשם ולשילובם עם בקשת החילוט. על המשיב הוטל עונש מאסר לתקופה בלתי מבוטלת (15 חודשים) וכן קנס בסך 6000 ₪ ופיצוי בסך 1500 ₪. בהתחשב בשווי הרכב (כ-9000 ₪ כדברי המאשימה) חילוטו של הרכב בנוסף לענישה זו תביא לתוצאה בלתי מידתית ויהא בה משום הכבדה יתרה. ראה לעניין זה: ע"פ 1982/93 **בנק לאומי לישראל בע"מ נ' מדינת ישראל**, פ"ד מח(3), 238 בו נקבע כי "סעיף 39(א) לפקודה אשר נועד לפגוע בזכות קניינו של העבריין קובע כי דינו של החילוט כדין עונש שהוטל על הנאשם, וככל הוראה עונשית יש להעניק לה פרשנות מצמצמת...".

8. לסיכום: לאור זיקתו החלשה של הרכב לביצוע העבירה והעונשים שהוטלו על הנאשם, אני סבור שאין הצדקה לחילוט הרכב בנסיבות העניין (ראה והשווה ת.פ. 003131/04 **מדינת ישראל נ' דאוד** (ניתן ביום 26.6.05)).

הבקשה נדחית. המאשימה תשיב את הרכב לאלתר לנאשם.

יש להמציא ההחלטה לב"כ הצדדים וכן לנאשם במקום מאסרו. ב"כ הנאשם יודיע אף הוא לנאשם על אודות ההחלטה.

ניתנה היום, כ"ה אדר תשע"ה, 16 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.